22/12/2021

Ένα από τα πιο στενά πρόσωπα της Γερόντισσας Γαλακτίας μιλά για κείνη

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Άνθρωποι από την Ιερά Μητρόπολη Μόρφου βρέθηκαν στην Κρήτη για προσκύνημα στον τάφο της Γερόντισσας Γαλακτίας. Επ' ευκαιρία, βρήκαν μια γυναίκα που συνδεόταν πνευματικά με την γερόντισσα, η οποία είχε γίνει και ανάδοχος του παιδιού της, και της ζήτησαν να καταθέσει τη δική της εμπειρία. Διαβάστε τη συνέντευξη ενός από τα πιο στενά πρόσωπα της γερόντισσας, της κ. Ασπασίας Χατζάκη-Δριμισκιανάκη.

Κυρία Ασπασία, είναι γνωστό ότι είχατε ιδιαίτερο σύνδεσμο με την Γερόντισσα Γαλακτία. Πείτε μας, τι ήταν για σας το πρόσωπο αυτό;

Ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σας και τον κόπο που κάνατε να έρθετε μέχρι εδώ για να προσκυνήσετε τον τάφο της και να συλλέξετε πληροφορίες γι' αυτήν. Έχω ένα δισταγμό να μιλήσω γιατί έχουν μιλήσει αρκετοί μέχρι τώρα. Όλα που είδαν το φως της δημοσιότητας είναι αληθινά και σπουδαία. Οπότε περιττεύει, ίσως, η δική μου αναφορά. Επίσης αν σας δυσκόλεψα αρχικά με την άρνηση μου, είναι γιατί δεν ήθελα να τροφοδοτήσω τον κακό λογισμό ορισμένων, ότι τάχα εμείς τα στενά της πρόσωπα θέλουμε με το ζόρι να την αγιοποιήσουμε. Σε καμία

περίπτωση, ο Θεός γνωρίζει, δεν σκοπεύουμε στοιχειωδώς σε κάτι τέτοιο. Τα βάζει κανείς με τις βουλές και την κρίση του Θεού; Είναι ανάγκη όμως, να δοθεί το μήνυμα, ότι ο Θεός ενεργεί και στην εποχή μας, μέσω εκλεκτών Του ψυχών, και να παρηγορηθούν οι άνθρωποι, που έχουν πολλά προβλήματα οι περισσότεροι... Επειδή, λοιπόν, ωφελούνται οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι και διαφαίνεται και η αλήθεια, θα τολμήσω να πω μερικά πράγματα. Το πρώτο ερώτημά σας λίγο με δυσκολεύει. Δεν φταίτε εσείς. Εγώ δεν ξέρω πώς να απαντήσω. Πώς να βγάλω αυτά που είκοσι χρόνια είναι τοποθετημένα μέσα μου. Και τι δεν ήταν για μένα και πολλούς άλλους η Γερόντισσα Γαλακτία! Ήταν η φανέρωση του Χριστού στη ζωή μας! Τόσο γλυκά, ήρεμα και απαλά, που ενώ ξέραμε την τεράστια μεγαλοσύνη της, δεν νοιώθαμε καμία απόσταση από το πρόσωπό της. Ήταν μάνα, παιδαγωγός, καταφύγιο, στοργική αγκαλιά, ζεστή αγάπη, ένα συνεχόμενο σημείο του Θεού στη ζωή μας. Δεν ξέρω πώς να εκφρασθώ. Αυτά δεν λέγονται εύκολα. Πρέπει να τα ζήσεις...

Πότε την γνωρίσατε;

Τον Μάιο του 2001. Είχε βαρύ πένθος η οικογένεια του συζύγου μου. Ο π. Αντώνιος ερχόταν τότε κάθε μέρα παρηγορητής και συμπαραστάτης. Ήμουν, τότε, η πρώτη που μπήκα κάτω από το πετραχήλι του. Μια μέρα μου είπε: «έλα στην Πόμπια να σου γνωρίσω μια ηλικιωμένη που θα σε εκπλήξει. Δεν μοιάζει με καμία άλλη. **Θα καταλάβεις πώς είναι οι άνθρωποι του Θεού**». Όντως, πήγα και έμεινα άφωνη! Ήμουν τότε λίγο μετά τα είκοσί μου χρόνια και είχα αβάπτιστο το δεύτερό μου παιδί. Εκείνη ήταν 75 ετών. Όμως, θερμοπαρακάλεσα να γίνει ανάδοχος του παιδιού μου. Αντέδρασε στην αρχή έντονα, γιατί ήταν κάτι αταίριαστο για τις δικές μας ηλικίες να γίνει συντέκνισσά μας. Όμως, την καταφέραμε, κυρίως ο π. Αντώνιος και τελικά έγινε. **Έτσι μπήκε στην ζωή μας!** Γίναμε μάνα με κόρη! Σύνδεσμος μοναδικός! Με τους γονείς μου δεν ξέρω αν είχα τέτοια σχέση. Άνοιξε, τότε, ένα παράθυρο και έβλεπα κάθε μέρα τον Θεό στη ζωή μας. Απαλά, όμορφα, ειρηνικά αλλά και θαυματουργικά, με αμεσότητα και σημεία βλέπαμε τον Θεό στην ύπαρξη της θείας Γαλάτειας. Έτσι την έλεγα: θεία Γαλάτεια! Εκείνη με φώναζε: κορούλα μου, Σούλα μου, Σουλιώ μου.

Τι σας έκανε εντύπωση περισσότερο σ' αυτή την γυναίκα;

Τα πάντα! Και ο τρόπος που καθόταν, που περπατούσε, που χαμογελούσε, ήταν ανεπανάληπτο το χαμόγελό της, η κίνηση των χεριών της, το βάδισμά της, οι εκφράσεις της, ο προσεγμένος και ωφέλιμος λόγος της, η ομορφιά και η λαμπεράδα του προσώπου της, τα αστραφτερά και διεισδυτικά μάτια της, η απέραντη υπομονή της, η ανεξικακία της, η αίσθησή της ότι ήταν το μηδέν του κόσμου, ο καλός λογισμός που είχε για όλους, η γαλήνια συμπεριφορά της, **η καθαρότατη γλώσσα της από κατακρίσεις, το σκόρπισμα των χρημάτων και των υπαρχόντων της και η εξάρτησή της μόνο από τον Θεό**

, η άσκησή της, η προσευχή της, η υπομονή της, η λησμονιά του εαυτού της μπροστά στα προβλήματα των άλλων και πολλά άλλα.

Τα χαρίσματα με τα οποία την προίκισε ο Θεός τα είχατε αντιληφθεί;
(Γέλασε). Αυτά ήταν μόνιμη κατάσταση. Προγνώριζε και εξιχνίαζε τα πάντα. Αλλά ήταν καθημερινή κατάσταση και δεν ξέρω τι πρώτο και τι δεύτερο να αναφέρω. Τα διαπίστωσα από την αρχή. Είναι τόσα πολλά που δεν απαριθμούνται. Να πω ενδεικτικά:

Α) Ήταν το 2002 στο ΠΑΓΝΗ για εγχείρηση στο ισχύον. Όταν έφευγα, μετά από μία πρωινή επίσκεψή μου, μου είπε: «πέρασε από το παντοπωλείο της Ξανθούλας και πες της, να μην έρθει το απόγευμα γιατί δεν θα με βρει. Θα φύγουμε σε λίγο…». Η μακαρίτισσα η αδελφή της η Μαριάννα που ήταν εκεί, είπε: «πώς θα φύγουμε; Μας είπαν κάτι τέτοιο οι γιατροί;». Δεν μίλησε εκείνη. Πέρασα από την Ξανθούλα και της είπα την παραγγελιά. Νόμισα ότι είχαν συνεννοηθεί για την επίσκεψη. Η Ξανθούλα έκπληκτη, με ρώτησε: «πώς το ξέρει εκείνη, ότι είχα προγραμματίσει να πάω το απόγευμα; Δεν το είπα ούτε στον άνδρα μου. Απλώς, είχα στο λογισμό μου να του το πω, να με πάρει μαζί του το απόγευμα που θα πήγαινε στο Ηράκλειο για να επισκεφθώ την Γαλάτεια στο Νοσοκομείο»! Έμεινα άφωνη κι εγώ. Δεν ήξερα τι να πω. Άρχισα να συνειδητοποιώ τα χαρίσματά της, που όσο περνούσε ο καιρός, η πανέξυπνη Γερόντισσα επειδή γινόταν όλο και περισσότερο νήπιο στην καρδιά δεν καταλάβαινε ότι τα φανέρωνε, ενώ μισούσε μέχρι θανάτου την επίδειξη και την τιμή στο πρόσωπό της!

Β) Παραμονές της εκλογής του Μητροπολίτη Αρκαλοχωρίου, μας είπε: «δεν βγαίνει αυτός που νομίζετε! Ισοψηφία θα είναι και θα ρίξουν κλήρο! Ο κλήρος θα πέσει στον Ανδρέα!». Άρχισε, τότε, να περιγράφει σκηνικά που συνέβησαν την ημέρα της εκλογής…

Γ) Γνώριζε το σπίτι μου, χωρίς να έχει έρθει. Περιέγραφε ανατριχιαστικές λεπτομέρειες από την διαρρύθμιση του σπιτιού, από ένα κοινό επικοινωνιακό χώρο που έχω με τα αδέλφια μου, με τα οποία συνοικούμε, και που τον γνωρίζουν ελάχιστοι, τον χώρο της δουλειάς μας, ακόμη και τον τρόπο ψυχαγωγίας μας με ρακέτες στην παραλία με φίλες μου, που αγαπούσε και τις είχε και αυτές παιδιά της. Γνώριζε πότε πήγαινα από τις Μοίρες στο σπίτι της και το ανακοίνωνε, δεν με άφησε να αισθανθώ πόνο σε επώδυνη εγχείρηση που έκανα, τον πήρε εκείνη, όπως και σε ένα άλλο παιδί που έκανε δύσκολο χειρουργείο στο πόδι… Σε κάθε οριακά κρίσιμη επαγγελματική στιγμή γνώριζε την ανάκαμψη και την χρονική στιγμή που θα συνέβαινε! Ήταν ασφάλεια για μας η μητρική αγκάλη της, η μέριμνα και η προσευχή της…

Μας εκπλήσσουν όλα αυτά με τον τρόπο που τα περιγράφετε, αν και δεν τα ακούμε πρώτη φορά. Κάθε φορά που έχουμε όμως καινούργια περιγραφή, είναι σαν να αυξάνεται η γνωριμία μας και η έκπληξή μας για την θαυμαστή Γερόντισσα…

Έχω την εντύπωση ότι δεν σας είπα τίποτα. Έπρεπε να βλέπατε το προσωπικό των νοσοκομείων όσες φορές νοσηλεύτηκε... Κολλούσαν πάνω της, χωρίς να γνωρίζουν τίποτα γι' αυτήν. Τους μαγνήτιζε η ηρεμία, η χάρη που εξέπεμπε. Ο μακαρίτης ο καθηγητής χειρούργος Νικόλαος Στεργιόπουλος στο ΠΑΓΝΗ, σπάνιος επιστήμονας και άνθρωπος, μετά τα χειρουργεία που της έκανε στα ισχία, έπαιρνε ένα σκαμπό και πήγαινε και καθόταν απέναντί της και την κοίταζε... Έλεγε στον π. Αντώνιο και στους δικούς της: «τι μυστήριο κρύβει αυτή η γυναίκα; Γιατί έχεις άλλη αίσθηση κοντά της; Πώς αποκτιέται αυτό το χαμόγελο; Αυτά τα μάτια;». Ο π. Αντώνιος του έδειχνε τον ουρανό. «Αυτά κ. καθηγητά -του έλεγε- δεν ερμηνεύονται. Προσεγγίζονται βιωματικά απ' αυτούς που έχουν ειδικό δέκτη στον χώρο της καρδιάς. Πηγή ο Χριστός! Χαίρομαι που έχετε τέτοιο δέκτη». Είχε μυρίσει, με τους συνεργούς του, έντονη ευωδία στα χειρουργεία που της έκανε και είχε εκπλαγεί...

Τώρα, τελευταία, πήγαινα σε ένα άλλο ημικατάκοιτο γέροντα στην Αθήνα. Γεμάτος αγάπη, ταπείνωση και χαρίσματα κι αυτός. Είχαν επικοινωνία πνευματική. Αυτός την ονομάζει «γερο Πορφύραινα», γιατί, εκείνος, είχε στενή σχέση με τον Άγιο Πορφύριο και έχει κριτήρια να αξιολογήσει σωστά. Είναι γεμάτος από την χάρη του Θεού. Όταν πήγαινα στον πάτερ αυτό, τους έφερα σε επικοινωνία μέσω τηλεφώνου. Η χαρά τους απερίγραπτη. Μια φορά, όταν επέστρεψα, μου είπε η Γερόντισσα στην κουζίνα με παιδική αφέλεια, παρόντος του π. Αντωνίου: «Δεν μου λες Ασπασούλα μου, τώρα που πήγες στον τάδε, δεν μου άνοιξες μια τεράστια οθόνη και σας έβλεπα; Είδα αυτό κι αυτό κι αυτό...». Εγώ τα 'χασα. Έκανα νόημα ότι συμφωνούσα αλλά είχα χάσει την λαλιά μου. Ο π. Αντώνιος γελούσε. Εκείνη, μόλις ένευσα αποσβολωμένη «ναι», μη θέλοντας να της χαλάσω τον λογισμό, είπε με νόημα: «Ε, πες τα στον π. Αντώνιο γιατί νομίζει πως είμαι Αγία και τα βλέπω»!

Η μεγαλύτερη συμφορά γι' αυτήν ήταν ο έπαινος και ο θαυμασμός. Αυτό την «σκότωνε». Με μεγάλη χαρά δινόταν στους ανθρώπους και ταυτιζόταν μαζί τους, ειδικά στα δύσκολα της ζωής τους, αλλά δεν ήθελε να την θεωρούν κάτι διαφορετικό απ' αυτούς. Αντίθετα έβαζε τον εαυτό της τελευταίο. Πιο κάτω από όλους τους άλλους. Ο π. Αντώνιος λέει, ότι ο Θεός την ανέβασε πολύ ψηλά, επειδή κατέβηκε πολύ χαμηλά. Και κρύφτηκε από τα μάτια όλων. Όταν καταλάβαινε ότι την θαύμαζαν ή ότι ήθελαν να την φωτογραφίσουν, αντιδρούσε πολύ. Έλεγε: «Βουγιουκλάκη με κάνατε;».

Ασφαλώς θα έχετε ζήσει και θαυματουργικά γεγονότα κοντά στην Γερόντισσα.

Όπως το είπατε. Αυτά όπως το είπατε. Αυτά αν μου τα λέγανε στο παρελθόν, πριν την γνωρίσω, θα αναρωτιόμουνα έντονα τι είναι αυτά, ακόμη και αν δεν δυσπιστούσα. Θα σας πω λίγα περιστατικά:

Ήταν το 2008. Ο Αντώνης μου ήταν επτά ετών. Ξαφνικά, επανειλημμένες ιατρικές εξετάσεις παρουσίαζαν κατεστραμμένα τα νεφρά του παιδιού. Η αγωνία μας ήταν αφάνταστη. Μοναδικό καταφύγιο η θεία Γαλάτεια. Με παρηγορούσε και μου έλεγε: «Μη στενοχωρείσαι παιδί μου. Όλα θα γίνουν καλά. Θα τα διορθώσει ο άγιος Αντώνιος». Εγώ είχα απελπισθεί. Ένα πρωινό, ήμουν με το παιδί έξω από ένα μικροβιολογικό, της αλησμόνητης Μαρίας Βασιλάκη το ιατρείο στις Μοίρες. Περιμέναμε να ανοίξει. Ήταν πολύ πρωί. Έπρεπε να πάμε τα αποτελέσματα, σε ειδικό καθηγητή, που θα ερχόταν από την Αθήνα σε νοσοκομείο του Ηρακλείου. Ξαφνικά στον άδειο δρόμο, βλέπουμε να ανεβαίνει ένας σεβάσμιος Γέροντας. Φαινόταν υπερήλικας, εκατοχρονίτης. Προχωρούσε σκυφτός, με αργά βήματα και κρατούσε μπαστουνάκι. Είχε ψαρή γενειάδα. Ο Αντώνης μου δεν έφευγε ποτέ από κοντά μου. Δυσκολευόταν να πάει και στις γιαγιάδες του ακόμη. Όταν, όμως, είδε εκείνο τον Γέροντα, έτρεξε γρήγορα και σταμάτησε κοντά του. Ο παππούς σταμάτησε και χαμογέλασε στο παιδί. Άπλωσε το γεροντικό του χέρι και το χάιδεψε στο κεφαλάκι. Έπειτα το παιδί, έτρεξε και πάλι κοντά μου. Αναρωτήθηκα: «Τι γλυκός παππούς! Ποιος να είναι άραγε; Δεν τον έχω ξαναδεί». Έτρεξα να δω που κατευθύνεται. Άφαντος εκείνος! Τι περίεργο φαινόμενο, συλλογίστηκα. Έψαξα σε όλα τα γύρω σημεία. Δεν τον είδα πουθενά. Ωστόσο, ήρθε η γιατρός. Κάναμε την εξέταση. Η γιατρός είπε: «Δεν είναι δυνατόν! Εδώ έχουμε πρωτοφανές θαύμα! Όλα φυσιολογικά». Κάναμε και αλλού εξέταση. Τα ίδια αποτελέσματα! Πιστοποίησε την ίαση και ο ειδικός γιατρός στο Ηράκλειο. Έτρεξα ενθουσιασμένη στην θεία Γαλάτεια. Εκείνη μου είπε χαρούμενη: «έξτρα πρίμαααα»! Της διηγήθηκα όσα συνέβησαν και μου εξήγησε: «Παρακαλούσα όλη την νύχτα τον Μεγάλο Αντώνιο. Εκείνον είδατε! (μου έδειξε την εικόνα του). Αυτός θεράπευσε το παιδί! Σε όλη σου την ζωή θα τον ευγνωμονείς και θα πηγαίνεις να βοηθάς στο μοναστήρι του. Στην Μονή Απεζανών, στην τράπεζα και στο νοικοκύρεμα, όταν σου το ζητήσει ο π. Αντώνιος». Μας παρήγγειλε να κάνουμε αρτοκλασία κάθε χρόνο στην εορτή του, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας. Αυτό ήταν ένα από τα μεγάλα θαύματα που έζησα από την πύρινη προσευχή της θείας Γαλάτειας. Ευχαριστώ τον άγιο Αντώνιο με δάκρυα και ευγνωμοσύνη. Και φυσικά εκείνη που τον έστειλε να θαυματουργήσει. Τον είχε στείλει και στον Αντώνη Μωραϊτάκη και του θεράπευσε μεγάλη κοίλη. Ναι, αυτή, η θεία Γαλάτεια. Η γυναίκα που άλλαξε την ζωή μου…

Άλλο περιστατικό. Ήταν Σάββατο μεσημέρι. Άνοιξη του 2010. Ο π. Αντώνιος

εξομολογούσε στον παλαιό ναό του Αγίου Γεωργίου Πόμπιας. Ξαφνικά, του τηλεφωνεί η θεία Γαλάτεια: «Τρέξε στο σπίτι της Σούλας. Κάτι άσχημο συμβαίνει…». Ο π. Αντώνιος, διέκοψε την εξομολόγηση και ανήσυχος μου τηλεφώνησε. Με ρώτησε αν μας συμβαίνει κάτι. Απάντησα όχι. Τον ρώτησα γιατί έκανε την ερώτηση έτσι ξαφνικά, αλλά ήταν καθησυχαστικός, χωρίς να δώσει άλλες εξηγήσεις. Ήταν 16:50 μ.μ. Τηλεφώνησε στην Γερόντισσα και την καθησύχασε. Εκείνη του είπε: «Μωρέ ζόρι ήταν αυτό αλλά πέρασε». Το βράδυ πληροφορήθηκα ότι ο μικρός μου γιος εκείνη την ώρα, μπήκε με ταχύτητα κάτω από ένα τεράστιο φορτηγό! Οδηγούσε απρόσεκτα το ποδήλατό του. Δεν έπαθε απολύτως τίποτα! Η Γερόντισσα μας εξήγησε ότι είδε… την σκηνή και τρόμαξε. Όμως η παρέμβασή της έσωσε το παιδί! Ήταν και πάλι ο μικρός μου γιος. Ο βαφτισιμιός της.

Την Μεγάλη Τετάρτη του 2011, ο μεγάλος μου γιος οδηγούσε ένα μηχανάκι. Επέβαινε σ’ αυτό και ένα άλλο παλικάρι . Ήταν απόγευμα. Γκρεμίστηκαν σε μία νέα οικοδομή που προεξείχαν τα σίδερα του δαπέδου. Το δικό μου παιδί έμεινε ανέπαφο από τα σίδερα. Το άλλο κυριολεκτικά κρεουργήθηκε. Κόπηκε εντελώς από την μέση το δεξί του πόδι. Κρατούσε μόνο το δέρμα. Είχε βλάβες στα ζωτικά όργανα, είχε και εσωτερική αιμορραγία. Με ασθενοφόρο μεταφέρθηκε στο Ηράκλειο. Μας είπαν ότι ο κίνδυνος να χάσει την ζωή του ήταν άμεσος. Το έβαλαν στο χειρουργείο οριακά. Βγήκε κάποια στιγμή ο χειρούργος και μας τρόμαξε. Είπε, ότι αν σώσουν τα όργανα, θα χάσει το πόδι. Συλλογιζόμουν, αν ήταν το δικό μου παιδί, θα με πείραζε λιγότερο. Τώρα, εξ’ αιτίας της απροσεξίας του, κινδυνεύει ένα άλλο παιδί. Είχα ενημερώσει τηλεφωνικώς την θεία Γαλάτεια. Ανέβηκε στην εκκλησία της Οσίας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου που είναι ακριβώς δίπλα στο σπιτάκι της. Έμεινε εκεί από την ώρα του συμβάντος μέχρι την ώρα του χειρουργείου. Ενώ περιμέναμε εναγωνίως έξω από το χειρουργείο, μου τηλεφώνησε και μου είπε: «Θα τα φτιάξει όλα η αγία Ειρήνη! Ούτε σημάδι δεν θα μείνει στο παιδί!». Νόμισα ότι με παρηγορούσε. Αν και είχα τόσα δείγματα χάριτος απ’ αυτή την γυναίκα, εκείνη την στιγμή την αμφισβήτησα. Αιτία ήταν η τελευταία τραγική ενημέρωση του χειρούργου. Ξαφνικά, λίγο μετά το τηλεφώνημα της θείας Γαλάτειας, βγαίνει πάλι ο χειρούργος και μας λέει: «Δεν ξέρω τι γίνεται εδώ. Όλα πήγαν στην θέση τους. Όλα έφτιαξαν. Όχι από μας. Δεν μπορώ να το εξηγήσω». Τελικά, όλα έγιναν όπως είπε εκείνη. Ούτε ίχνος αναπηρίας έμεινε στο παιδί. Είπε η θεία Γαλάτεια, ότι κατέβηκα από την Αγία Ειρήνη, όταν έλαβα την πληροφορία ότι θα γίνει δεκτό το αίτημά μου. Είδα και το τέμπλο και άστραψε, σαν να φορτίστηκε ξαφνικά από μεγάλη ηλεκτρική ενέργεια… Έπειτα έλαβε την πληροφορία…

Θαύματα από τις παρεμβάσεις της έχω πολλά. Τώρα για την προόραση και την διόραση τι να πω; Γνώριζε τα πάντα για μας. Τι κάνω, τι σκέφτομαι, πού είμαι, πώς

είναι το σπίτι μας, η επιχείρησή μας, πού βρίσκομαι με το αυτοκίνητο όταν πήγαινα κάπου, μου περιέγραφε την ζωή του μεγάλου μου γιού όταν ήταν φοιτητής, πώς κουρεύεται, πώς συμπεριφέρεται, τον αύλειο χώρο της σχολής του, το φυσικό περιβάλλον, τις παρέες του, τα πάντα. Όμως, εκείνο, που εμένα με χόρταινε κοντά της περισσότερο ήταν: η ζεστή της αγκαλιά, η στοργή της, η τέλεια η απόλυτη ακατακρισία της, ο καλός λογισμός της, η κρυφή ελεημοσύνη της που τα έδινε όλα, το συνεχόμενο «κατηγορώ» στον εαυτό της, η παιδική απλότητά της, το μοναδικό χιούμορ της, η δύναμη της προσευχής της κ.ά. Απορώ πώς διαχειρίστηκα ψυχολογικά, ειδικά τις πρώτες μέρες, τον αποχωρισμό της.

Μας είπατε προηγουμένως και για κάποιο τροχαίο με τον μεγάλο σας γιο. Θέλετε να το επαναλάβετε;

Ξέρω, ότι θα προκαλέσω αρνητικές σκέψεις σε μερικούς, γιατί όλα αυτά δεν αντέχουν στην κοινή λογική. Όμως, αφού επιμένετε, θα το επαναλάβω προς δόξα Θεού και μόνο και για να φανεί ποια ήταν η Γερόντισσα Γαλακτία. Ένα απογευματινό ο γιός μου ο Γιώργης οδηγούσε με υπερβολική ταχύτητα ένα καινούργιο αυτοκίνητο που είχαμε αγοράσει. Στην ευθεία Καστέλι –Καπαριανά ανέπτυξε ταχύτητα για να το δοκιμάσει. Ξέφυγε το αυτοκίνητο και άρχισε να ανατρέπεται μέσα σ’ ένα χωράφι με ελιές. Το αυτοκίνητο έγινε μια άμορφη μάζα. Οι διερχόμενοι οδηγοί σταμάτησαν και περίμεναν να βγάλουν τον επιβαίνοντα οδηγό πολτοποιημένο. Ο Γιώργης μου, αν και δεν φορούσε ζώνη, βγήκε ανέπαφος! Λίγες γρατζουνιές! Συνέβη τότε κάτι, που δεν αντέχει το φως της δημοσιότητας. Δεν πρέπει να καταγραφεί. Συνέβη κατά την μεταφορά του παιδιού στο Κέντρο Υγείας Μοιρών για προληπτικούς λόγους. Αν το αναφέρω και αυτό, κάποιοι θα πουν ότι θέλουμε ψυχίατρο... Εν τέλει, η θεία Γαλάτεια μας είπε: «Είδα τον κίνδυνο. Σμήνος δαιμόνων περικύκλωσαν και ταρακουνούσαν το αυτοκίνητο απ’ έξω. Ήρθε η Παναγία και αγκάλιασε στοργικά το παιδί από μέσα. Και ο μέγας Παΐσιος ο Αγιορείτης... αυτός έβγαλε το παιδί από το αυτοκίνητο! Όλα καλά...». Ένας διερχόμενος, είδε ένα μικρόσωμο γέροντα Μοναχό με κοντά άσπρα γένια, να φεύγει μέσα από τις σκόνες που σήκωσε το αυτοκίνητο στις ταχύτατες ανατροπές του! Και ο γιος μου, βρήκε την εικόνα του αγίου Παϊσίου που μας είχε δώσει η θεία Γαλάτεια και την είχαμε μέσα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, την βρήκε πάνω στα πετάλια του αυτοκινήτου! Δοξασμένο το όνομα του Θεού και άπειρες ευχαριστίες στην Παναγία μας, στον άγιο Παΐσιο και στην αγία όντως Γερόντισσά μας...

Γενικά, είστε μάρτυρας της ωφέλειας που αποκόμιζε ο κόσμος, ειδικά οι πονεμένοι άνθρωποι από την Γερόντισσα.

Δεν αποδίδονται αυτά τα μεγέθη με λόγια. Ειλικρινά! Σας αναφέρω, μόνο, ένα ποιηματάκι που της αφιέρωσε μια πονεμένη κοπέλα, που ξαναβρήκε την ζωντάνια

και το χαμόγελό της, αφού γνώρισε την κατάκοιτη τότε Γερόντισσα:

ΣΤΗ ΓΑΛΑΚΤΙΑ

Αν σ’ αυτόν τον κόσμο
κάπου υπάρχει αγιότητα
τότε χωρίς αμφιβολία
την κρατώ στα χέρια μου.

Χέρια σκελετωμένα,
παραδομένα στη φθορά.
Μάτια του ουρανού, της θάλασσας,
της αγάπης, γαλανά.

Ψυχή ολόκληρη, ταπεινή,
δοκιμασμένη, διαπεραστική.
Λόγια τρυφερά, μητρικά
Θεάρεστα, αγγελικά.

Αν υπάρχει αγιότητα σ’ αυτόν τον κόσμο,
τότε την κρατώ στις χούφτες μου.
Ανυπόκριτη, διαυγής, ευγενική.

Μοιάζει απόκοσμη μα τόσο οικεία,
μοιάζει να ανήκει κάπου αλλού,
δεν είναι του κόσμου του γνωστού.

Γερόντισσα Γαλακτία την ευχή σου!!!

Αυτό είναι ένα δείγμα, για όλες τις άλλες περιπτώσεις.

Μπορείτε να αναφερθείτε λίγο στα τελευταία τεσσεράμισι χρόνια που ήταν κατάκοιτη;
Ήταν η πιο χαριτωμένη περίοδος κοντά της. Σαν παιδάκι! Έβλεπες ένα φως να βγαίνει από μέσα της, μια ευωδία, μια καθαρότητα και τρυφερότητα σωματική όπως τα μωρά. Τίποτα το αηδιαστικό και αποκρουστικό. Το στόμα της ευωδίαζε... Ο εγκέφαλος δεν συγκρατούσε τίποτα, η ακοή λιγοστή αλλά η ψυχή πετούσε. Όλα τα γνώριζε, όλα τα παρακολουθούσε. Κάθε βράδυ, μαζί με την εξαδέλφη μου Νεκταρία, δίναμε το παρόν και την λιγοστή μας συνδρομή. Ενώ μας υπεραγαπούσε, δεν θυμόταν πια ούτε τα ονόματά μας. Όμως, γνώριζε τα πάντα, παρακολουθούσε τα πάντα και επενέβαινε όπου χρειαζόταν. Π.χ. συνέβη κάτι στον γιο μου τον βαφτιστήρα της. Μου είπε το επόμενο βράδυ: «Το παιδί μας έτσι, έτσι και

έτσι...αλλά είναι καλά. Έτσι δεν είναι;» Έλεγε λεπτομέρειες και την εξέλιξη της υπόθεσης.

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα, πήγαμε ποδαρόδρομο με την Νεκταρία από τις Μοίρες. Στον δρόμο συζητούσαμε κάτι που δεν της άρεσε... ήταν κατάκριση. Όταν φθάσαμε, μας επέπληξε με δριμύτατο τρόπο. Δεν το είχαμε ξαναζήσει ποτέ αυτό κοντά της. Τα είδε και τα άκουσε όλα! Μας έστρωσε όμως, ήρθαμε στα συγκαλά μας, βρήκαμε την αυτοσυνειδησία μας. Δεν άντεχε κυρίως την κατάκριση. Ένα βραδινό, όταν βγήκα από το δωμάτιό της και πήγα στην κουζίνα, είπε σε μια άλλη κοπέλα που παρέμενε μαζί της: «Φώναξέ μου την άρρωστη! Αυτή που βγήκε τώρα». Με φώναξε η κοπέλα και μου είπε έκπληκτη τι της είπε. Μόλις με είδε, με κάλεσε κοντά της. Άρχισε να βγάζει με δύναμη, κάτι που δεν βλέπαμε, από συγκεκριμένο σημείο του σώματός μου. Το έκανε αρκετά. Στο τέλος, έφυγα για να μην την κουράζω. Δεν είχε τελειώσει... Παραξενευτήκαμε γιατί δεν είχα τίποτα. Σε λίγες, όμως, μέρες, λύθηκε το μυστήριο. Εντοπίσθηκε πρόβλημα σ' εκείνο το σημείο. Με την παρέμβασή της, δεν εξελίχθηκε σε σοβαρό, ενώ θα μπορούσε να ήταν χειρότερα τα πράγματα... Αν την άφηνα να ολοκληρώσει, ίσως να μην χρειαζόταν καμία άλλη παρέμβαση... Έζησα πολλά, και σε επισκέπτες της, ειδικά σε Κύπριους. Αγαπούσε πολύ τους πονεμένους Έλληνες της Κύπρου. Όπως την αγάπησαν κι αυτοί. Μάλιστα σε πολλούς από αυτούς, ήμουνα παρούσα, όταν τους αποκάλυπτε συγκλονιστικά στοιχεία και πολλά άλλα...

Τί σας συμβούλευε;
Τα πάντα! Είχε λόγο απλό αλλά μοναδικό! Δεν ήθελε τα κουτσομπολιά, τις κατακρίσεις. Έλεγε: «Φοβερό να καθόμαστε τώρα εδώ, να κάνουμε παρέα, και στο φευγιό του κάποιος, να βρει άλλους και να κατηγορεί αυτούς που προηγουμένως συναναστρεφόταν. Τα αηδιάζει αυτά ο Θεός!». Την κατάκριση, την καταλαλιά, την συκοφαντία, την κακία, την αδικία, τον χλευασμό, όλα αυτά τα καταδίκαζε σφοδρότατα. Ειδικά τον εμπαιγμό σε ανθρώπους με ειδικές ανάγκες. Συμβούλευε για αγάπη, μετάνοια, εξομολόγηση, εκκλησιασμό, Θεία Κοινωνία, ελεημοσύνη. Είχε έρωτα με την ελεημοσύνη. Ήθελε πολύ την καθαρότητα. Έλεγε ότι ταλαιπωρούνται τα καινούργια σπίτια από τις βρωμιές που γίνονται μέσα και τις εκτρώσεις. Συμβούλευε εμάς τις νέες γυναίκες, να κρατάμε ψηλά την γυναικεία τιμή και αξιοπρέπειά μας. Μας έλεγε: «Είστε σύζυγοι, όχι κρέατα. Αν γίνετε κρέατα θα σαπίσετε. Όπως πάει η μύγα στο χαλασμένο κρέας, έτσι πάνε οι δαίμονες στις βρώμικες ανθρώπινες σάρκες... ». Συμβούλευε για το ντύσιμό μας, για τις παρέες μας και πολλά άλλα.

Είχε επικοινωνία με εκκλησιαστικά πρόσωπα;
Με πάρα πολλά. Με τον Μητροπολίτη Τριφυλίας συνεχή επικοινωνία. Τον είχε σαν

παιδί της. Το ίδιο και τον Μητροπολίτη Ναυπάκτου. Έλεγε: «Αυτός είναι ασκητής και θεολόγος». Παρακολουθούσε την εσωτερική του ζωή, ακόμη και την νύχτα και μας την περιέγραφε. Κάποτε, μας είπε, ότι του είχε πολύ άχτι ο δαίμονας για κάποιο βιβλίο που έγραψε. Τα ξημερώματα, του έκανε επίθεση στο κρεβάτι και έσπρωξε το κεφάλι του προς την γωνία του κομοδίνου που ήταν δίπλα. Κόντεψε να τον σκοτώσει. Νομίζω, νομίζω... δεν είμαι σίγουρη... μας είπε ότι του άνοιξε το κεφάλι! Αυτή το είδε και παρενέβη. Αλλά και αυτός κάτι κατάλαβε, γιατί έστειλε μήνυμα το επόμενο πρωί στον π. Αντώνιο. Του έγραφε: «Πήγαινε ρώτησε την Γερόντισσα, τι συνέβη μεταξύ μας, την τάδε μεταμεσονύκτια ώρα;». Δεν έγραφε τίποτα άλλο. Ήμουν εκεί, όταν της το διάβασε ο π. Αντώνιος. Στην αρχή προφασιζόταν ότι δεν καταλάβαινε τι εννοούσε. Έπειτα, από μεθοδικές παρεμβάσεις του π. Αντωνίου (είχε τον τρόπο του ο πατήρ Αντώνιος να την ψαρεύει) είπε: «Να του πεις, φθηνά την γλύτωσε! Τίποτα άλλο. Σκάει ο κακός αλλά προστατεύει ο Θεός»! Και εξήγησε τι είχε συμβεί... Αγαπούσε πολύ και μια Ηγουμένη με την συνοδεία της, παιδιά του Ιεροθέου Ναυπάκτου. Αγαπούσε και τον διάκο του όπως τον έλεγε. Νομίζω τώρα έγινε Δεσπότης. Έλεγε ότι αυτός είναι άγγελος! Πεντακάθαρος, σεμνός και ταπεινός. Ακούει σε όλα τον Δεσπότη. Δουλεύει μέρα-νύχτα. Την νύχτα κουλουριάζεται σε μια μεγάλη καρέκλα και κοιμάται στα Γραφεία όταν έχει πολλή δουλειά. Τους έγραφε ποιήματα. Γενικά ήταν άριστη ποιήτρια. Μια φορά της τηλεφώνησε βράδυ ο Ναυπάκτου. Είχε εκείνη κατεβάσει το τηλέφωνο. Φαίνεται ο Δέσποτας εκείνος, προσευχήθηκε να την πληροφορήσει ο Θεός γι' αυτό που ήθελε να της πει. Το επόμενο πρωί, βρεθήκαμε στο σπίτι της, ο π. Αντώνιος, ο Αντώνης ο Μωραϊτάκης το αγαπημένο της παιδί, (αυτοί οι δύο ήταν σχεδόν κάθε πρωί εκεί) και εγώ. Εκεί που φτιάχναμε τον καφέ, λέει αυθόρμητα στον π. Αντώνιο. Γράψε στο μηχανάκι (κινητό) που κρατείς ό,τι σου πω. Του υπαγόρευσε τα εξής: «Μπορεί να είσαι μακριά, θάλασσα μας χωρίζει, αλλά το μάτι της ψυχής όλα τα αντικρύζει. Όλη τη δόξα τ' ουρανού τ' ωμόφορό σου έχει και είσαι θείος ποταμός που μέρα νύχτα τρέχει». Έπειτα του είπε να τα στείλει στον Ναυπάκτου γιατί της έστειλε νοερό μήνυμα το προηγούμενο βράδυ! Αργότερα, εξήγησε ο Ναυπάκτου τηλεφωνικώς στον π. Αντώνιο τι είχε συμβεί... Θυμάμαι, σε μια δύσκολη παρουσία του Δεσπότη εκείνου, σ' ένα συνέδριο, σύναξη Δεσποτάδων, δεν θυμάμαι τι ακριβώς ήταν, μας είπε η Γερόντισσα, ότι τον παρακολουθούσε όλη την νύχτα και προσευχόταν, να μην κάνουν καμία μηχανορραφία εις βάρος του οι Αμερικάνοι...

Αγαπούσε πολύ και τον Μητροπολίτη Μόρφου Νεόφυτο από την Κύπρο. Τον θεωρούσε λεβέντη και μαχητικό σαν το λιοντάρι. Θηρίο τον έλεγε. Κάποτε, παραμονή του Ευαγγελισμού, 2016 της τηλεφώνησε. Βάλαμε ανοικτή ακρόαση στο ασύρματο τηλέφωνο για να ακούει. Της είπε: «Γερόντισσα, σου έστειλα ένα μήνυμα καρδιακό αλλά φαίνεται ότι βούλιαξε κάπου στο Καστελόριζο και δεν

πρόφθασε...». «Ήρθε» και άρχισε να του εξηγεί χωρίς να της πει τίποτα άλλο. Όταν έκλεισαν, μας είπε: «Έχει θάρρος και δυνατό κήρυγμα μετανοίας. Δεν ξέρετε πόσους έχει βγάλει από τον βούρκο αυτός...».

Μετά θάνατον συνεχίζεται η επικοινωνία μαζί της;

Δεν είμαι, δυστυχώς, άξια για τέτοιες δωρεές. Έχω, παρά ταύτα, αίσθηση της παρουσίας της. Ήμουν, όταν έφυγε, στην Αθήνα και δεν βρέθηκα στην κηδεία της. Ήταν αδύνατο, παρά την επιθυμία μου και να ταξιδέψω και να παραβρεθώ. Ίσως, ήταν και πρόνοια δική της, γιατί δεν ξέρω πόσο θα άντεχα... Στα τριήμερα, όμως, την είδα στον ύπνο μου, ολοζώντανη! Η ομορφιά και η φωτοχυσία δεν περιγράφεται... Ήταν νέα και όλη φως! Με έβαλε στην αγκαλιά της και μου είπε πόσο με αγαπά... Όταν, πρόσφατα επισκέφθηκα τον Γέροντα, για τον οποίο ήδη σας μίλησα, στην Αττική, μου είπε:

«Νοιώθεις την "γερο Πορφύραινα";».

«Όχι ιδιαίτερα», του απάντησα.

«Πώς... δεν αισθάνεσαι συχνά μια ευωδία; Και μάλιστα σε χρονική στιγμή και τους τόπους που δεν περιμένεις»;

«Ναι»...απάντησα, «αλλά είναι στιγμιαία. Και δεν δίνω σημασία».

«Εκείνη είναι! Σε παρακολουθεί και έρχεται και σας σταυρώνει... δεν σου μιλάει ο λογισμός μου. Η εμπειρία μου μιλάει...».

Τώρα που επισκεφτήκαμε προσκυνητές τον τάφο της, ένας νεαρός ιερέας που βρήκαμε εκεί, μας είπε ότι ο λαός την έχει αγκαλιάσει πλην ελαχίστων υβριστών, ενώ κάποιοι από τον κλήρο την βρίζουν, λένε ότι απαλλάχτηκαν απ' αυτήν την γριά κ.ά. Τι έχετε να πείτε γι' αυτά;

Πρόβλημά τους. Δεν απαλλάχτηκαν. Μπροστά τους θα την έχουν, θέλοντας και μη, ολοένα και πιο δυνατή. Δεν θέλω να κρίνω και μάλιστα ιερωμένους. Μας το απαγόρευε αυτό. Και σ' εμένα είπαν, τα λόγια κάποιου, ότι και αλήθεια να ήταν αυτά που δημοσιεύονται, έπρεπε να σιωπήσουμε! Μα, η αλήθεια ποτέ δεν κρύβεται. Ακριβώς γιατί ωφελεί. Δεν βλάπτει. Και επειδή είναι αλήθεια όσα λέμε, γι' αυτό και μιλάμε. Μαρτυρία δίνουμε, δεν αποβλέπουμε πουθενά. Γι' αυτό έχουμε και σύμμαχο την συνείδησή μας. Ξέρω, άνθρωποι του Θεού, όπως ο άγιος Γέροντας Αγιορείτης, τι λένε για την Γερόντισσα και πόσο ψηλά την έχουν... Και τους Αποστόλους ξυλοφόρτωσαν οι Ιουδαίοι κληρικοί επειδή μιλούσαν για την Ανάσταση του Χριστού! Απαίτησαν υπακοή και σιωπή. Εκείνοι όμως είπαν ότι δεν μπορούμε κάτι που είδαμε και ζήσαμε να μην το λέμε! Έτσι κι εμείς λέμε, όσα είδαμε, όσα

ακούσαμε, όσα ζήσαμε. Η καθαρή μας συνείδηση, δεν μας επιτρέπει, ούτε να στενοχωρηθούμε όταν μας αμφισβητούν, ούτε να σιωπήσουμε. Για παράδειγμα, εσείς ήρθατε και με βρήκατε. Δεν επεδίωξα εγώ. Τι έπρεπε να κάνω; Να μην μιλήσω; Να πω ψέματα, αυτά που αρέσουν σε ορισμένους ότι ήταν μια «απλή ευλαβής γριά που την θεοποίησαν κάποιοι για συμφέροντά τους», ή να πω την αλήθεια; Είπα την αλήθεια και μόνο και αισθάνομαι πανευτυχής γιατί έκανα το καθήκον μου. Προβληματίζομαι, όμως. Σκέφτηκαν άραγε οι υβριστές της, το ενδεχόμενο να είναι όλα αυτά αλήθεια; Τότε, τι γίνεται μ' αυτούς ενώπιον του Θεού;

Κυρία Ασπασία, σας ευχαριστούμε πάρα πολύ. Μας καταπλήξατε και μας υποχρεώσατε.

Μα τί λέτε; Δική μου η χαρά και η τιμή. Αν δεν ήταν η συνέντευξη για την μεγάλη αγάπη της ζωής μου, ποτέ δεν θα μιλούσα έτσι δημοσίως. Τώρα, όμως, δεν γίνεται να κρατώ μόνο για τον εαυτό μου, τέτοιες δωρεές του Θεού! Την υλική ελεημοσύνη, που δίνουμε, όταν δίνουμε, πρέπει να κρύβουμε. Αυτά που λαμβάνουμε, ιδιαίτερα τα πνευματικά, πρέπει να τα φωνάζουμε να τα μάθει όλος ο κόσμος. Παρηγορούν και ενισχύουν και άλλους... Ας έχουν την ευχή της όσοι την επικαλούνται. Αλλά, γιατί όχι και οι κατήγοροί της. Κάποιοι απ' αυτούς, ίσως είναι καλοπροαίρετοι και θα ωφεληθούν πολύ.

Σας ευχαριστώ και πάλι. Καλό ταξίδι να έχετε.